**Република Србија**
**УПРАВНИ СУД**
**24 У 9080/16**
**24.02.2017. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва са ограниченом одговорношћу за промет и услуге "А.А." ..., ..., које заступа Душка Марковић, адвокат из Београда, Улица мајке Јевросиме бр. 14а, поднетој против Градског већа града Београда, ради поништаја решења бр. 355-355/16-ГВ од 01.06.2016. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.02.2017. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**I** Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

**II ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

**О б р а з л о ж е њ е**

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења комуналног инспектора Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда – Сектора за извршни поступак и инспекцијски надзор Х-12 бр. 3553-2070/2011 од 22.12.2011. године, којим је тужиоцу наређено да уклони један објекат за оглашавање – билборд, двострани, осветљен, димензија 4х3m, постављен у Улици ... бр. ..., у близини АЦ "Б.Б." у ..., у року од седам дана од дана пријема решења, уз напомену да жалба изјављена против тог решења не одлаже његово извршење.

У тужби, поднетој овом суду дана 17.06.2016. године, тужилац побија законитост оспореног решења због погрешне примене материјалног права, непоступања по правилима поступка и нетачно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је са предузећем "В.В." д.о.о. ... закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи од 01.09.2003. године, на основу кога је постављен посебан објекат за оглашавање, у свему у складу са чланом 27. Закона о оглашавању и позитивноправним прописима важећим у тренутку постављања, као и у тренутку писања тужбе. Посебно указује на ненадлежност комуналне инспекције за поступање у овом поступку, с обзиром да тужилац има закључен уговор са корисником земљишта. Сматра да је члан 29. став 1. Одлуке о оглашавању на територији града Београда у директној супротности са чланом

27. Закона о оглашавању, те да се у конкретном случају има применити Закон о оглашавању, који на јасан начин прецизира да се постављање рекламних паноа на другим (нејавним) површинама врши на основу сагласности власника, односно корисника површине, без обавезе прибављања дозволе од надлежног органа. Истиче да је накнадно поднео захтев за издавање дозволе за постављање рекламног објекта за оглашавање, о коме није одлучено, због чега је ожалбено решење преурањено, јер је одлука донета пре изјашњавања о поднетом захтеву. Такође, указује да је у првостепеном решењу дато погрешно и непотпуно упутство о правном леку. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавеже туженог да му надокнади трошкове за састав тужбе по АТ у износу од 7.500,00 динара и таксе на тужбу по одлуци суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 16 У 2060/14 од 24.03.2016. године, којом је уважена тужба тужиоца и поништено решење Привременог органа града Београда од 09.12.2013. године, са разлога што тужени није у потпуности оценио наводе тужиоца, а којима се оспорава надлежност комуналне инспекције за поступање у предметној ствари, јер се билборд не налази на јавној површини, па с обзиром да је тужилац жалбом оспорио надлежност првостепеног органа за поступање, тврдећи да билборд није постављен на јавној површини, тужени наводе жалбе има оценити према аргументима које је тужилац у жалби изнео, а не само у односу на домашај и овлашћења првостепеног органа.

Према стању у списима предмета, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења комунални инспектор Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда, вршећи инспекцијску контролу, по службеној дужности, дана 24.10.2011. године је утврдио и записнички констатовао да се на нејавној површини у Улици ... бр. ..., у близини АЦ "Б.Б." у ..., налази постављен објекат за оглашавање – билборд, двострани, осветљен, димензија 4x3m, у власништву тужиоца. Даље је утврђено да се одговорно лице тужиоца одазвало позиву комуналног инспектора и на записник изјавило да тужилац не поседује решење надлежног органа за постављање билборда на предметној локацији, али да је поднет захтев Дирекцији за путеве у мају 2010. године. Из фотографије у списима предмета се види да се спорни објекат за оглашавање налази на отвореном простору, на површини која није јавна, у Улици ...бр. ... у Београду. Дописом од 16.02.2010. године Секретаријат за саобраћај – Дирекција за путеве је обавестила првостепени орган да се тужилац није обратио Дирекцији за путеве за добијање сагласности за постављање објеката за оглашавање на другим корисничким површинама. Како је у спроведеном поступку пред првостепеним органом утврђено да је тужилац на површини која није јавна, а видљива је са јавне површине, поставио објекат за оглашавање без дозволе надлежног органа, а није поднео захтев за издавање дозволе у року од 30 дана, сагласно члану 41. Одлуке о оглашавању на територији града Београда, првостепени орган је на основу члана 34. став 1. тачка 3. Одлуке о оглашавању на територији града Београда ожалбеним

решењем наложио тужиоцу уклањање објекта, а тужени орган је одбио жалбу против тог решења, налазећи да је правилно поступио првостепени орган.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 3. Закона о оглашавању ("Службени гласник РС", бр. 79/05) прописано је да огласно средство, између осталог, јесте билборд, док је чланом 24. истог закона прописано да се оглашавање на отвореном простору врши на начин којим се обезбеђује сигурност пешака, моторних возила и других учесника у саобраћају, заштита културно-историјских споменика и добара од општег интереса и очување и унапређење изгледа града, односно насељеног места.

Чланом 27. истог закона прописано је да је на површинама које нису јавне, постављање плаката дозвољено само уз сагласност власника, односно корисника те површине.

Чланом 104. став 3. истог закона прописано је да орган јединице локалне самоуправе, односно града, надлежан за комуналне послове врши инспекцијски надзор преко комуналних инспектора, те на основу члана 105. тог закона, у вршењу инспекцијског надзора инспектор има сва права, дужности и овлашћења која су утврђена овим законом и законом којим се уређује поступак инспекцијског надзора надлежног инспекцијског органа.

Одлуком о оглашавању на територији града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 29/07, 34/09 и 16/10), уређени су услови и начин постављања објеката и средстава за оглашавање и оглашавање на отвореном простору на територији града Београда (члан 1. став 1.).

Према члану 2. наведене одлуке, отворени простор је јавна површина и друга површина са које се могу упућивати визуелне огласне поруке, док је чланом 5. прописано да је посебан објекат за оглашавање наменски изграђен објекат постављен на отвореном постору ради оглашавања и то: осветљен, просветљен или неосветљен самостојећи пано, стуб и други сличан објекат.

Чланом 11. став 1. исте одлуке прописано је да се тип, величина, услови и поступак за постављање објеката за оглашавање из члана 5. и 6. и средстава за оглашавање на објектима из члана 7. и 9. ове одлуке на територији града, утврђују правилником који доноси градоначелник града Београда.

Према члану 27. наведене одлуке друга површина у смислу ове одлуке је површина која није јавна, а видљива је са јавне површине и користи се за оглашавање постављањем објеката, односно средстава за оглашавање у складу са одредбама закона и ове одлуке, за сопствене потребе и као делатност (члан 28. став 1.), и то само уз сагласност власника, односно корисника те површине (члан 28. став 2.).

Према члану 29. став 1. ове одлуке, оглашавање на другим површинама врши се на основу дозволе коју на захтев заинтересованог лица издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева.

Чланом 33. наведене одлуке прописано је да надзор над применом одредаба ове одлуке врши организациона јединица градске управе надлежна за послове саобраћаја, док према ставу 2. инспекцијски надзор над применом одредаба ове одлуке врши комунална инспекција градске општине.

Чланом 34. став 1. тачка 3. Одлуке о оглашавању на територији града Београда прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора комунални инспектор овлашћен да нареди уклањање објекта, односно средстава за оглашавање.

Одредбом члана 41. став 1. наведене одлуке прописано је да је власник

објекта, односно средства за оглашавање постављеног на другој површини до дана ступања на снагу ове одлуке на основу прописа који су важили до дана ступања на снагу ове одлуке или по другом правном основу, дужан да захтев за издавање дозволе у складу са одредбама ове одлуке поднесе у року од 30 дана од дана ступања на снагу акта из члана 11. ове одлуке. Према ставу 2. истог члана, ако власник објекта из става 1. овог члана не поднесе захтев у прописаном року, односно захтев буде одбијен, дужан је да објекат уклони и коришћену површину врати у пређашње стање о свом трошку.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, на основу потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права. Ово са разлога што је у поступку пред првостепеним органом на несумњив начин утврђено да је тужилац на површини која није јавна, а видљива је са јавне површине, поставио објекат за оглашавање без дозволе надлежног органа, прописане чланом 29. став 1. Одлуке о оглашавању на територији града Београда, због чега је правилном применом члана 34. став 1. тачка 3. исте одлуке првостепени орган наложио тужиоцу уклањање објекта на начин и у обиму означеном у диспозитиву првостепеног решења, с обзиром да се ради о објекту, чијем се постављању не може приступити пре него што се од надлежног органа, у складу са наведеном одредбом, не исходује решење - дозвола којом се одобрава његово постављање.

Суд је ценио наводе тужбе да тужиоцу за постављање рекламног паноа није потребна никаква дозвола надлежног органа, већ само сагласност власника, односно корисника површине, па је нашао да су неосновани, имајући у виду цитиране одредбе Одлуке о оглашавању на територији града Београда, према којима је отворена површина не само јавна већ и друга површина са које се могу упућивати визуелне огласне поруке, при чему се другом површином у смислу наведене одлуке сматра и површина која није јавна, а видљива је са јавне површине и користи се за оглашавање постављањем објеката, односно средстава за оглашавање у складу са одредбама закона и наведене одлуке за сопствене потребе и као делатност и то само уз сагласност власника, односно корисника те површине. Дакле, из наведеног јасно произлази да је сагласност власника, односно корисника "друге површине" која није јавна са које се могу упућивати визуелне огласне поруке, само један од докумената који је потребно приложити уз захтев за издавање дозволе у смислу члана 29. став 1. наведене одлуке, коју издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева.

Цењени су и наводи тужбе који се односе на ненадлежност комуналне инспекције за поступање у овом поступку, па је суд нашао да су неосновани, са разлога наведених у образложењу оспореног решења, које у свему, као правилне и на закону и подзаконским актима засноване, прихвата и овај суд.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Ово стога што је пре постављања спорног објекта за оглашавање било неопходно прибавити дозволу надлежног органа. Поред тога, тужбом није оспорено чињенично стање утврђено у управном поступку, а то је да је објекат постављен без претходно прибављене дозволе надлежног органа, нити су у том правцу пружени било какви докази који упућују на супротно, напротив и сам тужилац у тужби наводи да о захтеву за издавање дозволе за постављање

предметног објекта није одлучено. Дакле, тужбом оспорно решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању, на које је правилно примењено материјално право, а у образложењу побијаног решења јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

По оцени суда, неосновани су и наводи тужбе да је у првостепеном решењу дато непотпуно и погрешно упутство о правном леку. Ово са разлога што је упутство о правном средству дато у свеме у складу са одредбом члана 200. став (1) и (2) Закона о општем управном поступку, будући да је тужилац, као странка у поступку, обавештен да је против решења дозвољена жалба, коме се изјављује и у ком року, са коликом таксом и на који уплатни рачун се такса уплаћује.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чланом 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**
**Дана 24.02.2017. године, 24 У 9080/16**

**Записничар**
**Мирјана Савић, с.р.**

**Председник већа-судија**
**Душанка Марјановић, с.р.**

**За тачност отправка**
**Управитељ писарнице**
**Дејан Ђурић**

СМ